

DZIELENIE SIĘ POZNANIEM BOGA

Tekst przewodni: Iz 50,4.

Zakres studium: Mt 28,16-20; 1 P 3,8-15.21-22.

Część I: Przegląd

Poprzednią lekcję zakończyliśmy na Hiobowej wizji Odkupiciela, który „w ostateczny dzień nad prochem stanie” (Hi 19,25 BG). W tym tygodniu będziemy się uczyć, jak dzielić się tą niezwykłą wizją z mieszkańcami Ziemi. W tym celu skupimy uwagę na dwóch ważnych fragmentach *Biblii*.

Pierwszy fragment to Mt 28,16-20, w którym Jezus przekazuje swoim uczniom - i nam - wielkie ewangelizacyjne zlecenie. Fragment ten, zawierający ostatnie słowa Jezusa skierowane do uczniów, stanowi kulminację całej ewangelii. Ten ważny tekst konfrontuje nas z naszym obowiązkiem głoszenia wszystkim narodom świata nadziei w Jezusie Chrystusie. Ta misja, oparta na autorytecie Jezusa, ma ogólnosiwiatowy zasięg, a podczas jej realizacji towarzyszy nam obecność Boga aż do końca świata (Mt 28,20).

Drugi fragment to 1 P 3,8-18.21-22. Apostoł wzywa nas w tych słowa do pracy nad kształtowaniem osobistego charakteru. Wzywa nas także do pracy w naszych społecznościach w celu uczenia się wzajemnej bratniej miłości w ramach duchowego przygotowania do głoszenia światu dobrej nowiny ewangelii. To dzieło ma na celu budowanie jedności w Kościele, a także wzmacnia wytrwałość członków Kościoła w obliczu prześladowań. Dzieło to konfrontuje nas także z naszym obowiązkiem wobec Jezusa Chrystusa, który umarł za nas oraz zbawia nas przez swoje zmartwychwstanie i wstawiennictwo w niebiańskiej świątyni (Hbr 7,25).

Część II: Komentarz

Wielkie ewangelizacyjne zlecenie (Mt 28,16-18)

Zmartwychwstanie Jezusa (Mt 28,1-7) stanowi bezpośrednie tło wielkiego ewangelizacyjnego zlecenia. W tym kontekście nastąpiły trzy wydarzenia. Pierwsze wydarzenie to oddanie czci Jezusowi przez kobiety przybyłe do grobu (Mt 28,9), a następnie przez jedenastu uczniów (Mt 28,16-17). Drugie wydarzenie to raport rzymskich żołnierzy trzymających straż u grobu Chrystusa złożony arcykapłanom (Mt 28,11-15). Trzecie wydarzenie to obecność Jezusa towarzysząca dwóm poprzednim wydarzeniom. Te trzy wydarzenia są podstawą i uzasadnieniem wielkiego ewangelizacyjnego zlecenia. Oddanie czci Jezusowi tłumaczy Jego odwołanie się do Jego Boskiego autorytetu „w niebie i na ziemi” (Mt 28,18). Zatajony raport strażników złożony arcykapłanom zaznacza przejście od szczególnego przymierza z Izraelem jako wyłączną reprezentacją Boga na Ziemi, do powszechnego przymierza ze „wszystkimi narodami” (Mt 28,19) świata. Rzeczywista obecność Jezusa podczas spotkania z kobietami przy grobie a następnie uczniami w sali na piętrze przygotowuje Jego Kościół do wypelnienia Jego obietnicy, iż będzie z nimi „do końca” (Mt 28,20).

Autorytet Jezusa. Kiedy jedenastu uczniów ujrzało Chrystusa, oddali Mu cześć. Zrozumieli, że pokonał On śmierć (zob. Ap 1,18) i że jest On Bogiem. W rzeczy samej wyrażenie „mówił do nich, a rzekł” (Mt 28,18), poprzedzające słowa Jezusa, jest repliką zasadniczego wyrażenia regularnie poprzedzającego słowa Boga w *Księdze Wyjścia* (Wj 6,10; por. Wj 6,29; 7,8, itd.). Słowa Jezusa potwierdzają zrozumienie przez uczniów Jego tożsamości i Jego Boskiego autorytetu „w niebie i na ziemi” (Mt 28,18). Dziedzina czyli zasięg Jego autorytetu obejmuje całe stworzenie, dając Mu powszechną władzę należną Stwórcy (Rdz 1,1). Słowo „wszystkie” powtórzone jest trzykrotnie (Mt 28,18.19.20), podobnie jak w podsumowaniu opisu stworzenia (Rdz 2,1-3). Słowo „wszystkie”, które odnosi się do Jego władzy, występuje dwukrotnie w samym ewangelizacyjnym zleceniu (Mt 28,19-20). Jest tak dlatego, że „cały” Jego Boski autorytet, jaki słusznie należy do Jezusa, daje Mu prawo zobowiązać Jego uczniów do realizacji zlecenia pójścia do „wszystkich” narodów w celu nauczania ich „wszystkiego”, co On im przykazał.

Powszechne przymierze. W świetle tej dyskusji ważne jest także, byśmy pamiętali, że pozyskujemy uczniów dla Jezusa, a nie dla siebie. To znaczy, że my jako pastory, nauczyciele, ewangelisti, a nawet jako cały Kościół, nie mamy gromadzić własnych naśladowców czy stronników. Musimy raczej chrzczyć uczniów Chrystusa, który jest ponad wszystkimi narodami i przyjdzie powtórnie, by zabrać tych, którzy należą do Niego.

Chrzest symbolicznie oznacza początek nowego życia. Obrzęd chrztu nawiązuje do aktu Boskiego stworzenia świata z otchłani pierwotnych wód oblewających Ziemię, przez co wskazuje na twórcze działanie Pana podobne do opisanego w pierwszych rozdziałach *Księgi Rodzaju*. Jednocześnie chrzest jest rytuałem wskazującym przyszłe stworzenie Nowego Nieba i Nowej Ziemi po powtórnym przyjściu Syna Człowieczego. Chrzest jest nie tylko znakiem obecności Boga i symbolem duchowego odrodzenia, ale także eschatologicznym znakiem obecności Jezusa zagwarantowanej „aż do skończenia świata” (Mt 28,20). Zanim Syn Człowieczy przyjdzie na obłokach Nieba, Jezus jest Immanuelem, „Bogiem z nami”. Tak więc wielkie ewangelizacyjne zlecenie kończy się nadzieją obecności Jezusa tu i teraz (por. Mt 1,23).

Przygotowanie do głoszenia dobrej nowiny (1 P 3,8-15.21-22)

Paweł rozpoczyna 1 P 3,8-15.21-22 słowem *telos*, przetłumaczonym jako „koniec”, co wskazuje, że słowa, które następują później, są podsumowaniem poprzedniej części dotyczącej świadectwa Kościoła wobec świata (1 P 2,11-3,7). Tak więc 1 P 3,8-15.21-22 posiada szczególne znaczenie w kontekście misji Kościoła. Podczas gdy tekst wielkiego ewangelizacyjnego zlecenia dotyczy głównie tego, *dlaczego* mamy iść do wszystkich narodów, Piotr w swoim liście odnosi się do tego, *jak* mamy przygotować się do tej misji. Po pierwsze, apostoł odnosi się do problemu wzajemnych więzi w społeczności wierzących (1 P 3,8-9). Następnie nawiązuje do wyzwania, jakim są więzi z niewierzącymi, którzy nie podzielają naszych duchowych celów i życiowych wartości (1 P 3,13-17). By zachęcić swoich braci i siostry do wytrwania w czynieniu dobra mimo cierpienia, Piotr odwołuje się do przykładu samego Jezusa (1 P 3,18).

Wezwanie do jedności i miłości. Piotr zaczyna od najważniejszego i przypuszczalnie najtrudniejszego aspektu naszego przygotowania do głoszenia ewangelii. Apostoł wzywa „wszystkich” (1 P 3,8), to znaczy wszystkich członków Kościoła, by dbali o to, jak odnoszą się do siebie nawzajem. W tym celu Piotr podkreśla potrzebę jedności i miłości. Piotr ma tu na myśli spory trwające między różnymi ugrupowaniami w Kościele. Według niego rozwiązaniem tego problemu jest bratnia miłość definiowana jako coś więcej niż sentymentalna emocja. Piotr użył pięciu kwalifikatorów opisując, co znaczy być zjednoczonymi w duchu miłości:

Po pierwsze, mamy być „jednomyślni” (1 P 3,8), co odnosi się do potrzeby wzajemnego dążenia do zgody.

Po drugie, wierzący powinni darzyć się nawzajem współczuciem. To znaczy, że musimy być wrażliwi na potrzeby i troski innych.

Po trzecie, słowo „braterscy” (1 P 3,8) oznacza dobroć podobną do tej, jaka istnieje między zgodnym rodzeństwem. Na podstawie naszej wspólnej więzi z Chrystusem stanowimy jedną Bożą rodzinę. Jako tacy cieszymy się wzajemną bratnią i siostrzaną miłością.

Po czwarte, członkowie Kościoła powinni być „miłosierni”, to znaczy litujący się nad błądzącymi i skłonni przebaczać jedni drugim, jak Chrystus im przebaczył.

Po piąte, wierzący mają być „pokorni”, co jest ostatnim kwalifikatorem na liście Piotra. Pokora nieuchronnie wiąże się z uniżeniem. Bycie uniżonym polega na cenienu innych wyżej niż samego siebie.

Kolejne wersety rozwijają praktyczne zastosowanie tych kwalifikatorów. Konkretnie mówiąc, ten ideał miłości oznacza, że nie powinniśmy oddawać złem za złó tym, którzy nas skrzywdzili (1 P 3,9). Przeciwnie, powinniśmy ich błogosławić, zgodnie z nakazem Jezusa (Łk 6,29). Na poparcie swojego argumentu Piotr cytuje *Psalms 34.*, który dotyczy potencjalnych szkód, jakie można wyrządzić mową używaną po to, by obmawiać i znieważać (Ps 34,14). Piotr przeciwstawia tym potencjalnym szkodom błogosławieństwo towarzyszące tym, którzy dążą do pokoju (1 P 3,11-12). *Szalom* czyli pokój jednoczący członków Kościoła przynosi błogosławieństwo od Boga, aby świat mógł poznać, że Bóg posłał Jezusa i umiłował nas, jak umiłował swego Syna (J 17,22-23).

Znoszenie prześladowań. Kontynuując swój ciąg myśli Piotr rozważa przypadek kogoś, kto cierpi prześladowanie za wiarę z rąk nikczemnych niewierzących (1 P 3,13-14). Według Piotra, nawet w sytuacji, gdy jesteśmy niewinni i cierpimy niesprawiedliwie, nie powinniśmy oddawać złem za złó, a to z dwóch powodów. Po pierwsze, ponieważ cierpienie sprawiedliwych jest błogosławieństwem. Bóg jest po naszej stronie. Po drugie, gdyż ucisk daje nam znakomitą okazję do wydawania świadectwa i obrony wiary (1 P 3,15). Piotr twierdzi, że lepiej cierpieć czyniąc dobro niż cierpieć za to, że czyniło się złó (1 P 3,17). Te zalecenia opierają się na zasadzie, iż lepiej cierpieć jako ofiara przemocy niż powodować cierpienie jako sprawca przemocy. Na poparcie argumentu o pozytywnym wymiarze cierpienia Piotr odwołuje się do Chrystusa, Sprawiedliwego, który cierpiał za niesprawiedliwych, a Jego cierpienie przyniosło zbawienie niesprawiedliwym (1 P 3,18). W wyniku tego Chrystus został wywyższony i zasiada po prawicy Boga.

Część III: Zastosowanie

Wskazówka dla nauczyciela: Podzielcie się na małe grupy. Przydziel każdej z grup jedno z poniższych zadań. Daj im czas na omówienie i realizację zadania, a następnie prezentację wniosków. Zachęć uczestników studium, by stosowali zasady omówione w zadaniach w swoim duchowym życiu w nadchodzącym tygodniu. (Zwróć uwagę, że niektóre z zadań są przeznaczone raczej do osobistego przemyślenia niż grupowej realizacji i są oznaczone jako takie).

Zadanie 1: Rozmyślanie o nabożeństwie (Lm 3,29)

1. (Do osobistego przemyślenia poza wspólnym studium). Kiedy się modlisz, klękaj lub pokłoń się klęcząc, zdając sobie sprawę ze swojej nicości wobec Boga, gdyż jesteś prochem (Ps 103,14). Bóg wskrzesi cię z prochu, jeśli umrzesz, zanim nastąpi powtórne przyjście Chrystusa. Z pokorą i nadzieją proś Boga, by zmienił twój charakter tak, aby był żywym odzwierciedleniem Jego doskonałego charakteru.

2. (Do realizacji w grupie). Zadajcie sobie następujące pytanie: Dlaczego nabożeństwo powinno motywować mnie do pomagania innym ludziom? Podajcie jak najwięcej możliwych odpowiedzi, na przykład: Gdyż Bóg, któremu służę, stworzył wszystkich ludzi na Jego obraz i pragnie ich zbawić.

Zadanie 2: „Idźcie!” (Mt 28,19)

1. Co sugeruje ci słowo „idźcie”?
2. Porównaj polecenie Jezusa, by „iść” z nakazem danym Abrahamowi, by „szedł”. Podaj listę podobieństw i różnic. Na przykład, Abraham udał się w miejsce, którego nie znał, podczas gdy my mamy iść do ludzi, których znamy.
3. Jak ta lista porównawcza pogłębia twoje zrozumienie wielkiego ewangelizacyjnego zlecenia?

Zadanie 3: „Ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem” (Mt 28,20)

1. Wymień to, co Jezus przykazał nam czynić. Na przykład, miłowanie bliźnich, okazywanie łaskawości, pamiętanie o prawdzie. Co jeszcze możesz dodać do tej listy?
2. Zastanów się, jak możesz zastosować te przykazania w nadchodzącym tygodniu.

Zadanie 4: „Jestem z wami” (Mt 28,20)

(Zwróć uwagę, że to zadanie można zrealizować w grupie, a jedna osoba może zaśpiewać pieśń solo).

1. Zaśpiewaj pieśń *O Panie, zostań ze mną (Śpiewajmy Panu, Warszawa 2020, nr 654)*.
2. Co czujesz słysząc słowa tej pieśni?
3. Jaką pociechę i nadzieję dają ci te słowa?

Zadanie 5: Przeczytaj Ps 141,3; 19,15

(Zwróć uwagę, że to zadanie może być przydzielone do osobistej realizacji poza wspólnym studium).

1. Pod koniec dnia zadaj sobie pytania: Jak Bóg pomógł mi dzisiaj strzec mojej mowy? Czy wypowiadałem dziś słowa, których żałuję i z powodu których powinienem okazać skruchę?
2. Proś Pana o pomoc w panowaniu nad mową i wszelkimi formami łączności z ludźmi. Niech twoją modlitwą będzie: „Panie, strzeż mojej mowy. Natchnij moje myśli. Z pomocą Ducha Świętego niechaj moje słowa, uczucia i myśli przynoszą Ci chwałę. Amen”.

Zadanie 6: Przeczytaj 1 P 3,15 i odpowiedz na poniższe pytania

1. Dlaczego wierzysz w Boga?
2. Dlaczego jesteś adwentystą dnia siódmego?
3. Dlaczego nie wierzysz w nieśmiertelność duszy?
4. Przygotuj się do obrony tych punktów twojej wiary, w których dotąd miałaś stosunkowo małą wiedzę. (To zadanie może zostać przydzielone także jako projekt do realizacji poza wspólnym studium).

	MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI	KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI
	<ul style="list-style-type: none">• Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.• Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: Studium biblijne• Materiał do „Czasu misji”: https://adwent.pl/czas-misji	<ul style="list-style-type: none">• Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.• Propozycje dodatkowych zajęć.• Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.• Wspólnota, modlitwa <p>każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia</p>